

Rutenettets indre liv

Av Ingvild Krogvig

Recent Works

Inger J. Grytting

The Boiler Room, Oslo
26. januar - 17. februar 2013

Inger J. Grytting, *Recent Works*, oversiktsbilde fra utstillingen, 2012.

Omringet av Inger Gryttings bilder på The Boiler Room, begynner jeg å lure på hva det er med repetisjonen av det nesten identiske strøket eller streken som er så fascinerende. En ting er selvsagt utholdenhetsaspektet; det faktum at store doser nitid arbeid nedlegges i et bilde, og dermed skaper en slags anstrengelsesmessig massetetthet. Men den virkelige grunnen til at jeg blir stående å dvele ved disse bildene, er oppdagelsen av de store variasjonene som oppstår når man, som Grytting, jobber innenfor et predefinert og uhyre smalt rammeverk.

Det er ikke snakk om et overveldende antall arbeider i denne utstillingen som galleriet omtaler som «en betydningsfull begivenhet i norsk kunsthiv». Totalt dreier det seg om fire malerier og fire blyanttegninger i et relativt diminutivt format presset inn i et ørlite gallerirom. I samtlige er streken både det grunnleggende virkemiddelet og et slags motiv.

Inger J. Grytting, *Maleri # 8*, 2012.

I maleriene handler det om små horisontale streker, tusen på tusen malt i rekker nedover lerretet. Hver av

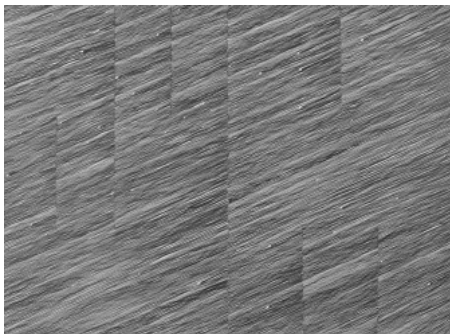
strekene er omtrent en fyrstikk lengde, men siden ingen av dem er like lange er resultatet en merkelig vibrerende og lysfylt flate. Ikke minst skyldes det at sonene der strekene møtes danner elver, gliper og rander i et ellers tett pakket maleri. Effekten forsterkes av fargebruken. Bildene er malt på en terracotta-rød bunn som pipler frem og gløder bak blå, gulhvitt og gråtonefargede riller. Det er ting her som bringer tankene til den amerikanske modernisten Agnes Martin. Ikke minst den smale, sårbare penselstrekene og fornemmelsen av å stå foran et maleri som synes å være i besittelse av en slags tekstil stofflighet. Likevel utsondrer Gryttings malerier noe tyngre, mer robust, ja mindre eterisk enn Martins bilder.

Inger J. Grytting, *Maleri # 13*, 2012.

Også blyanttegningene bærer preg av å ha blitt til ved et iherdig arbeid. Strekene er så harde og grafittfete at det synes det å ligge en kraftanstrengelse bak hver enkelt av dem. Men denne mulige kraftutfoldelsen forgår innenfor rammen av et kontrollerende, predefinert rutenett. I noen av tegningene drar strekene seg horisontalt over arket og blir liggende tett i tett, lik sedimentære lag utsatt for et voldsomt trykk. Lest metaforisk er det som om disse strekene av grafitt vender tilbake til de underjordiske kull-lagene de opprinnelig kommer fra. Nok en gang er det en snakk om en sterk grad av stofflighet og tetthet. Men noen steder dukker det opp små, hvite punktum, kalkulererte gliper der strekene akkurat ikke møtes. De lyser opp som fiksstjerner i et ellers kullgrått univers.

Gryttings arbeidsmetode synes å ha mye til felles med Sol LeWitts idé om en «konseptuell metode». En metode der alle avgjørelser om hvordan verket skal lages gjøres i forkant, mens selve utførelsen reduseres til en formalitet. Formålet med å skille den idéskapende fasen fra den produserende var at det gjorde det mulig å eliminere modernistiske dyder som subjektivitet og ekspressivitet. Også Gryttings bilder vitner om at mange av de estetiske valgene er tatt i forkant, like fullt siver det inn en slags subjektiv følsomhet i de dirrende blyantstrekene og sarte penselstrøkene. Det er en form for lavekspressiv minimalisme som vi gjenfinner hos Jan Groth, som i mange år har vært Gryttings venn og mentor. Begge har tilknytning til New York – byen Grytting har vært bosatt siden i 1972 og hvor hun først kom i kontakt med minimalismen og konseptkunsten.

Inger J. Grytting, *Tegning # 49*, 2012.

I følge pressmeldingen fra The Boiler Room representerer Grytting en «direkte lenke» mellom den amerikanske minimalismen og norsk kunstliv, men hva slags karakter denne forbindelsen har blir aldri utdypet. Er det snakk om at Grytting har fungert som inspirator for norske kunstnere som jobbet med et minimalistisk idiom? Eller er det bare et uttrykk for at hun er en norsk eksponent for en kunstrening som relativt sent fikk nedslag blant norske kunstnere? I utgangspunktet er det kanskje litt urimelig å kreve en grundig kontekstualisering av et kunstnerskap i en pressemelding fra et galleri. Men siden Grytting deltok

med et stort antall verker i den større mønstringen *Paralleller*, som ble vist på Nordnorsk Kunstmuseum i 2011, skulle man tro at det fantes mer tilgjengelig informasjon. Utstillingen i Tromsø omfattet kunstnere som tilhører Groths krets, kunstnere som har vært influert av ham eller på andre måter er kunstnerisk beslektet med ham, og bød på mange fine verk. Men også her savnet man, som så ofte i norske museumsutstillinger, et intellektuelt rammeverk i form av en katalogtekst som analyserer arbeidene og setter dem inn i en historisk kontekst. Antagelig må de av oss som venter på en omfattende og faglig solid mønstring av norsk minimalisme fortsatt smøre oss med tålmodighet. Mens vi venter er Grytting bilder, preget som de er av dedikert utholdenhet, en utmerket teaser.